

kom, drobnym wytwórcą lub innym osobom prywatnym za podstawę ustalenia ceny za takie przedmioty przyjmuje się cenę detaliczną takiego samego lub najbardziej zbliżonego przedmiotu. W razie gdy nie została ustalona cena detaliczna odpowiednich artykułów pełnowartościowych, sprzedaż przedmiotów niepełnowartościowych powinna nastąpić po cenie nie niższej niż ustalona przez komisję powołaną przez dyrektora przedsiębiorstwa (§ 3 pkt 2). Cena ta powinna odpowiadać cenom możliwym do uzyskania na rynku. Sprzedaż maszyn i urządzeń oraz sprzedaż innych przedmiotów większej wartości powinna być dokonywana w drodze przetargu, przy którym ceną wyjściową powinna być cena ustalona przez komisję (§ 3 pkt 2).

2. W razie gdy nabywcom wymienionym w ust. 1 przysługuje prawo zakupu przedmiotów pełnowartościowych po cenie innej niż detaliczna, za podstawę obliczenia ceny przedmiotów niepełnowartościowych tego samego rodzaju przyjmuje się cenę, po jakiej nabywca może nabyć przedmiot pełnowartościowy.

§ 5. 1. Przy zakupie przez państwowe jednostki organizacyjne od osób nie będących jednostkami państwowymi przedmiotów niepełnowartościowych wyprodukowanych przez te jednostki dla ich zbycia, za podstawę ustalenia ceny zakupu przyjmuje się obowiązującą danego producenta cenę zbytu artykułu. Jeżeli na artykuły własnej produkcji wytwórca uprawniony jest do ustalenia ceny we własnym zakresie, to zakup przedmiotów niepełnowartościowych tego samego rodzaju następuje po cenie uzgodnionej z wytwórcą.

2. Zakup przedmiotów niepełnowartościowych od osób nie będących jednostkami państwowymi i nie trudniących się zawodowo produkcją oraz zakup w państwowych sklepach komisowych może nastąpić po cenie nie wyższej niż cena detaliczna, zmniejszona o kwotę odpowiadającą stopniowi utraty wartości. W razie braku takiej ceny zakup może nastąpić według rzeczywistej wartości ustalonej komisyjnie w oparciu o ceny najbardziej zbliżonych artykułów.

3. Przy zakupie maszyn i urządzeń od osób nie będących jednostkami państwowymi, z wyjątkiem przypadku określonego w ust. 1, za podstawę do ustalenia ceny zakupu przedmiotu niepełnowartościowego przyjmuje się cenę zbytu takiego samego lub najbardziej zbliżonego artykułu produkcji

państwowej, a jeżeli zakup dotyczy artykułu nie produkowanego w kraju — cenę zbytu artykułu pochodzącego z importu.

§ 6. W fakturach wystawianych na przedmioty niepełnowartościowe należy zamieszczać wzmiankę, że sprzedaż dotyczy przedmiotów niepełnowartościowych.

§ 7. Przepisy uchwały nie dotyczą:

- 1) niepełnowartościowych artykułów obrotu towarowego znajdujących się w posiadaniu przedsiębiorstw handlowych;
- 2) przedmiotów posiadających wartość artystyczną lub muzealną;
- 3) przedmiotów nie nadających się do zużycia zgodnie z ich przeznaczeniem (np. odpadów produkcyjnych przeznaczonych do dalszego zużycia jako materiały, złomu, braków ostatecznych) oraz opakowań.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc przepisy uchwał i zarządzeń dotyczące przedmiotów niepełnowartościowych, a w szczególności:

- 1) instrukcja Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 17 marca 1950 r. w sprawie upłynnienia przez przedsiębiorstwa państwowe rezerwów niepełnowartościowych wyrobów gotowych własnej produkcji (Biuletyn PKPG Nr 5, poz. 82);
- 2) uchwała nr 424 Rady Ministrów z dnia 7 lipca 1954 r. w sprawie zasad ustalania cen na niektóre przedmioty używane, zakupywane przez jednostki państwowe oraz wyznaczenia organów właściwych do ustalania cen;
- 3) § 7 uchwały Prezydium Rządu z dnia 24 czerwca 1950 r. w sprawie przekazywania przedsiębiorstw zakładów lub ich części oraz przedmiotów majątku trwałego pomiędzy państwowymi jednostkami gospodarczymi a jednostkami spółdzielczymi (Monitor Polski Nr A-78, poz. 911) w zakresie ustalania cen na przedmioty niepełnowartościowe.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

400

UCHWAŁA Nr 313 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 sierpnia 1957 r.

w sprawie opłat za paczki pocztowe w obrocie wewnętrznym.

Na podstawie art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 8 dekretu z dnia 3 czerwca 1953 r. o ustalaniu cen, opłat i stawek taryfowych (Dz. U. Nr 31, poz. 122) oraz w związku z § 2 pkt 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 czerwca 1953 r. w sprawie artykułów i usług, których ceny, opłaty lub stawki taryfowe albo wytyczne dla ich ustalenia określa Rada Ministrów (Dz. U. Nr 31, poz. 125) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W taryfie pocztowej, stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej (Dz. P. i T. Nr 2, poz. 12) wprowadza się zmiany objęte załącznikiem do niniejszej uchwały.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. *Jaroszewicz*

Załącznik do uchwały nr 313 Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1957 r. (poz 400).

1. Pozycje 26 i 27 taryfy pocztowej otrzymują brzmienie:

Poz.	Rodzaj przesyłki	O p i a t u							
		od wagi		strefa 1 od 100 km		strefa 2 ponad 100 do 300 km		strefa 3 ponad 300 km	
				zł	gr	zł	gr	zł	gr
26	Paczki zwykłe	do	3 kg	5	—	6	—	7	—
		ponad	3 „ 5 kg	6	—	8	—	10	—
		„	5 „ 10 kg	8	—	11	—	14	—
		„	10 „ 15 kg	10	—	15	—	19	—
		„	15 „ 20 kg	12	—	18	—	24	—
27	Paczki z książkami	do	3 kg	2	50	3	—	3	50
		„	3 „ 5 kg	3	—	4	—	5	—
		„	5 „ 10 kg	4	—	5	50	7	—
		„	10 „ 15 kg	5	—	7	50	9	50
		„	15 „ 20 kg	6	—	9	—	12	—

2. Pozycje 35, 41 i 42 taryfy pocztowej otrzymują brzmienie:

Poz.	Rodzaj świadczenia	Obrót wewnętrzny		Obrót zagraniczny	
		zł	gr	zł	gr
35	do	3	—	3	—
	ponad	4	—	3	—
	„	5	—	3	—
41	Składowe — za każdy dzień zwłoki w odbiorze paczki	1	—	—	90
	najwyżej jednak	20	—	39	—
42	Przepakowanie paczki uszkodzonej do wagi 10 kg	3	—	—	—
	ponad 10 kg	4	—	—	—

Reklamacje z powodu niedoroczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Krakowskie Przedmieście 50, w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-ekonomiczna, ul. Nowy Świat 1, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów, al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Katowicach, Koszalinie, Łodzi, Opolu, Rzeszowie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemysłu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prawne, Warszawa, al. Ujazdowskie 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Krakowskie Przedmieście 50.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej w Warszawie, ul. Tamka 3.